

læger. Retten med dens indkaldte eksperter samt Miljøstyrelsen har lavet hver sin vurdering og nået til hvert sit resultat. Miljøstyrelsen peger på opløsningsmidlerne, mens skønsmændene Peder Wolkoff og Philippe Grandjean mente, at det især var DCF og phthalsyreanhydrid. Der bør foretages en international ekspertvurdering af, hvilke komponenter, der har forårsaget forgiftningen. Såvel opløsningsmidlerne som DCF forekommer også i andre produkter. Derfor kan man ikke sikre sig imod gentagelser, hvis man ikke når frem til, hvad årsagen var.

Samtidig viser sagen, at det helt centrale princip i kemikalieloven om producenters og importørers pligter ikke fungerer, når der er tale om en samvittighedsløs - eller inkompetent - producent eller importør. Selv en så grov tilsidesættelse af importørens pligter efter loven, som der her er tale om, straffes ikke. Tværtimod siger anklagemyndigheden, at der ikke er grundlag for at ef-

terlyse importøren, da der ikke foreligger en overtrædelse af kemikalieloven. Samtidig er der fare for, at detailhandlen gøres ansvarsfri efter en dom ved EF-domstolen. Dermed er der ingen, som kan stilles til ansvar over for ofrene. Sagen viser således, at der er behov for at stramme op på håndhævelsen af de pligter, som påhviler en importør/producent efter kemikalieloven.

Er vi sikret imod, at lignende forhold gentages i andre lande? Miljøstyrelsen oplyser, at EU-kommissionen blev orienteret i 1998 om det danske forbud mod salg af Rentolin til indendørs brug. EU-kommissionen blev samtidigt gjort opmærksom på baggrunden for det danske forbud og dermed de gener, som en række brugere af produktet havde oplevet. EU-kommissionen har videregivet disse oplysninger til de andre medlemsstater i henhold til forpligtelsen om gensidig information.